

Jerzy Sława-Neyman urodził się 16 kwietnia 1894 roku, zmarł 5 sierpnia 1981 roku. Studiował matematykę na uniwersytecie w Charkowie, gdzie w roku 1916 został asystentem w Katedrze Matematyki. Do Polski wrócił w 1921 roku by objąć stanowisko statystyka w Instytucie Badań Rolnictwa w Bydgoszczy. W dwa lata później został kierownikiem Laboratorium Biometrycznego Instytutu Nenckiego i kierownikiem Laboratorium Statystycznego Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego (SGGW) w Warszawie. W tym najbardziej twórczym okresie pracy prowadził zajęcia w Uniwersytecie Warszawskim, m.in. z mechaniki teoretycznej.

W roku 1934 Jerzy Sława-Neyman wyjechał do Londynu by prowadzić wykłady w University College. Trzy lata później otrzymał propozycję profesury w Ann Arbor, w stanie Michigan oraz w Berkeley w Kalifornii. W roku 1938 przeniósł się na stałe do Berkeley. Zorganizował tam Laboratorium Statystyczne. W latach 50-tych z laboratorium wyłoniła się Katedra Statystyki. Jest to dotychczas największy ośrodek statystyki matematycznej na świecie.

Wyniki prac Jerzego Sławy-Neymana wytyczyły kierunek rozwoju statystyki matematycznej na wiele lat. Uczniami Jerzego Sławy-Neymana byli: D. Blackwell, E.X. Lehmann, H. Sche, Ch. M. Stein.

Z Polską Jerzy Sława-Neyman utrzymywał stałe i częste kontakty. W 1950 roku odwiedził Polskę na zaproszenie Oskara Langego. Od roku 1968 był członkiem Polskiej Akademii Nauk oraz komitetu redakcyjnego *Zastosowań Matematyki*. W roku 1974 Uniwersytet Warszawski przyznał Jerzemu Sławie-Neymanowi tytuł doktora honoris causa. Prace teoretyczne Jerzego Sławy-Neymana o zjawisku tworzenia się gromad znalazły zastosowanie w biologii i w astronomii, szczególnie w badaniach galaktyk.

Jerzy Sława-Neyman uważany jest za jednego z wielkich twórców nowoczesnej statystyki. Wprowadził pojęcie przedziału ufności. Od Jerzego Sławy-Neymana pochodzi również przyjęta powszechnie definicja doświadczenia losowego.